

## SKOZ TELEFON

OTON ŽUPANČIČ

*Skoz telefon zakliče glas droban:*

*„Je tam gospod Župančič?“ — Tukaj je. —*

*Še vprašam drobni glasek, kaj mi če.*

*„Pa ste res pravi? Je vaš Ciciban?“*

*zaveseli iz zvonkega se grla. —*

*Pa kaj bi, mala? — „Pesmico od vas.“ —*

*Oho, to pa ne gre kar na ukaz! —*

*„Ne veste: meni mama je umrla.“ —*

*Tako? ... Pa pridi, dušica uboga,  
pridi si ponjo ... In zdaj sem ves reven,  
presunjen praznih rok stojim, pohleven,  
na srcu težka mi leži naloga.*

*Ti dušica, ki se za mamó jočeš  
in v svoji bolečini ne bogljêni  
si se z zaupanjem zatekla k meni —  
ti morem dati, kar od mene hočeš?*

*Vêlikim pevcem so nekdanje dni  
zidala mesta se na strune zvok —  
in danes moji pesmi dano ni  
siroti eni vtolažiti jok ...*